

REFLEXIONS DE LA TAULA RODONA

Presentació de la taula rodona per part de l'organització:

Aquesta taula rodona ha estat organitzada per ADIC Girona (Assemblea de treballadors públics de la Generalitat a Girona en defensa de les institucions catalanes), el 4 de desembre de 2019, de 17 a 19h, a l'Auditori Josep Irla de l'Edifici de la Generalitat de Catalunya a Girona.

Amb la perspectiva que ens dona el que ha passat en aquests dos anys, ens va semblar que era un bon moment per reflexionar i plantejar-nos com podem contribuir a la vertebració de l'administració d'aquest nou país que volem ser, afrontant de la millor manera possible i assumible les condicions adverses en les que ens trobem i que de ben segur ens continuarem trobant en el futur més proper.

Ens vam plantejar les següents preguntes, que hem intentat resoldre amb el debat de la taula:

- *Els empleats públics tenim alguna cosa a dir o fer en la construcció d'una nova administració?*
- *De quins marges disposem en l'exercici de la nostra responsabilitat?*
- *Quins drets i quines obligacions tenim?*

Hem volgut posar sobre la taula la utilitat o no de la desobediència del personal de l'Administració com a possible instrument per fer-hi front.

Aquest document recull les reflexions que s'han pogut anar escoltant durant la taula rodona, bé sigui en boca dels tres ponents, bé sigui des de la fila 0 d'experts que ens hi han acompanyat. (*El nom dels components es pot veure en el rètol adjunt a la darrera pàgina*). Aquestes reflexions s'han reordenat en els següents punts:

- 1- Legitimitat vs legalitat
- 2- Desobediència civil, desobediència política i desobediència institucional
- 3- Quan i com cal desobeir?
- 4- Conseqüències de la desobediència dins l'administració pública
- 5- I davant d'un nou 155 o qualsevol escenari repressiu dins la institució?
- 6- Com construïm República?
- 7- Reflexió final

Per conèixer l'autoria de les diferents argumentacions i/o exemples i testimonis, es pot visualitzar l'enregistrament que s'ha fet de la taula rodona: <http://ves.cat/erka> (1:55:39)

La voluntat de l'organització al fer aquest document és facilitar la continuïtat d'aquest treball de reflexió, d'organització, de preparació i de construcció des de la base, que hem conclòs que cada organització hem de fer per poder aconseguir l'objectiu comú de totes: la República que ens portarà a la llibertat.

Reflexions de la taula rodona:

1. Legitimitat vs legalitat

Quan legalitat i legitimitat no estan unides és que hi ha dèficits democràtics. En un estat democràtic aquests principis no haurien de ser contradictoris.

El Tribunal Constitucional (TC) i el Tribunal Suprem (TS) fan prevaldre el principi d'integritat territorial per damunt dels altres principis bàsics d'interpretació de la norma regulats en el codi civil espanyol (llibertat, equitat, limitació i separació de poders, proscripció de l'abús, entre d'altres). Fins i tot sense tenir en compte la pròpia jurisprudència que han generat amb anterioritat. Qualsevol altre principi decau en front aquest en les múltiples manifestacions, interpretacions, ... que hem estat veient del TC i el TS.

També s'han oblidat els principis bàsics del procediment sancionador i penal. **La interpretació de qualsevol infracció o delictes ha de ser sempre restrictiva.** Ho diu l'article 4 del Codi Penal: no es pot criminalitzar o penar allò que no està expressament identificat. Però en les resolucions del TS veiem que no es fa una interpretació estricte d'aquest article. No es basen en els fets, sinó amb la interpretació dels fets per estirar com un xiclet l'aplicació penal.

Tenim a fila 0 el testimoni colpidor de la Marta Alsina, que el 27, 28 i 29 d'abril 2020 haurà d'afrontar el judici com a ex-membre de la Sindicatura Electoral de l'1 d'octubre. Fa un any que es va presentar l'escrit d'acusació, per una querella presentada abans que haguessin fet res. Se'ls demana 3 anys de presó per delictes d'usurpació de funcions a la Junta Electoral i petició de multa i inhabilitació per desobediència greu al TC. La Marta expressa com li han atropellat tot el seu dret a defensar-se, sense notificar-li l'escrit d'execució de l'advocacia de l'estat. Era la primera vegada que el TC feia ús de funcions d'execució, que el govern Rajoy li dona, enviant directament la única notificació que rebria d'avís, requeriment, sanció, ... Fet insòlit i imprevisible.

La Constitució Espanyola (CE) permet fer un referèndum, però els intèrprets no han volgut. **Organitzar referèndums està despenalitzat.** El ple del Congrés va aprovar el 21 d'abril del 2005 derogar la reforma del Codi Penal que tipificava com a delictes la convocatòria de referèndums i que havia aprovat el PP en solitari dos anys abans per frenar el pla Ibarretxe.

I un darrer apunt també al **principi d'autodeterminació**. Dir que no existeix perquè no figura a la CE és negar el marc d'un règim jurídic internacional i tot un seguit de convenis internacionals en els quals s'ha adherit l'estat espanyol, que haurien de tenir la mateixa força vinculant que la CE.

Una diferència flagrant entre el nazisme a Alemanya i el franquisme a Espanya, és que quan el nazisme va caure hi va haver depuració de l'intèrpret i del qui aplicava la norma. Amb el règim del 78 no hi ha hagut depuració de l'intèrpret ni del qui aplica la norma.

2. Desobediència civil, desobediència política i desobediència institucional

La via cívica, pacífica i democràtica – manifestacions i votacions – ha permès construir un moviment transversal inèdit, i passar en pocs anys del 14% al voltant del 50% de suport a la independència. L'1-O de 2017 aquesta via fou superada per un acte de desobediència civil que suposà l'inici d'una nova via, la de la lluita no violenta que, sense negar la via anterior, vol forçar el diàleg polític gràcies a la confrontació no violenta.

La desobediència és una de les eines principals de l'estratègia de la [lluita no violenta](#).

La lluita no violenta fa emergir un conflicte i intenta buscar-hi solució, començant pel diàleg i col·laboració. Però quan qui té el poder manté el conflicte i no és possible el diàleg, cal denunciar-ho (protesta). Sovint tampoc es resol i cal passar a una pressió en el canvi de paradigma del què significa la lluita no violenta referit al què serien les lluites electorals o armades: **NO COOPERAR, DESOBEIR amb qui manté la legalitat no legítima.**

Quan la legalitat no reflecteix la legitimitat, la **desobediència civil** és un dels camins, sinó el més important, per intentar fer que aquella llei que no està recollint un fet legítim, s'hi pugui adaptar. La desobediència permet posar en evidència que hi ha aquesta contradicció entre uns fets que ens semblen legítims i unes lleis que els neguen.

La **desobediència política**, des del punt de vista de qui és polític, seria semblant a la desobediència civil, en el sentit que qualsevol avenç social passa per un període de lluita que sol incloure un període de desobediència i un debat entre el què és il·legal però és legítim. La legitimitat sempre va per davant. Hi ha lleis que són inferiors al què és legítim. Si hi ha una conquesta social o millora que representarà un canvi legislatiu, hi ha un període en que estem a la il·legalitat.

És una aberració la campanya dels partits constitucionalistes que no para de repetir que fora de la llei no hi ha democràcia. És fals i cal desmuntar-ho.

En quant a la **desobediència institucional**, s'ha volgut fer creure que la institució no pot desobeir. Però davant d'una situació de injustícia, no prendre partit és prendre'l. És posar-se al lloc de l'opressor. *Exemples de desobediència: quan el personal sanitari creu il·legítim no atendre medicament a la gent sense papers; quan els ajuntaments consideren il·legítim desnonar una família, i si a més és d'un pis propietat d'una entitat bancària a la que s'hi han injectat diners públics; ...*

Un apunt també a la **desobediència fiscal: l'objectió fiscal**. Quan decideixo no pagar els impostos que ens costa anualment mantenir aquest sistema de repressió contínua. Però per no defraudar a Hisenda decideixo i explico en quin/s projecte/s inverteixo aquests impostos. Interessant donar un cop d'ull a <https://ni1euro.org/>

3. Quan i com cal desobeir?

Els actes potents de desobediència, perquè siguin de lluita i transformadors, **necessiten d'una capacitat de preparació i organització, i ser col·lectius.**

Algunes lluites transformadores també han començat per una desobediència individual, però en tot cas són lluites per un **interès comú** o col·lectiu, amb un **objectiu polític**, i tenen èxit quan acaben tenint ressò i sumen gent.

Això no vol dir que no hi pugui haver desobediència en la intimitat, que satisfaci la consciència i integritat de cadascú, moral o ètica, però seria una altra cosa que no persegueix un objectiu polític.

La desobediència que lluita per ajustar la legalitat a la legitimitat **ha de ser pública i explicar-se**, desvetllant un conflicte o posant sobre la taula un dret que la llei no contempla o que clarament reprimeix.

Cal tenir clar quin és l'objectiu, conèixer què fas, **saber-ne les conseqüències i assumir-les**. Només assumint les conseqüències poses en evidència la injustícia que s'està cometent. La millor forma d'afrontar la repressió és encarar-la. Prendre la iniciativa en aquest sentit és una bona estratègia perquè trenques els esquemes de l'opressor. *Per exemple, quan el moviment dels insubmisos els anys 80, moviment de*

desobediència civil al servei militar a Espanya (que va aconseguir l'abolició del servei militar obligatori), aquests no esperaven que els detinguessin: ells anaven a que els detinguessin.

És molt important com a part de l'organització de l'estratègia, **dedicar temps a preveure els escenaris possibles i la força de l'altre**. *Cert que era imprevisible l'escenari de reacció a l'1 d'octubre, però segurament s'hauria pogut preveure una mica més com sostenir-lo*

Fer accions reiteradament sense sentit poden servir per canalitzar la ràbia, però segurament hi ha maneres menys arriscades que també servirien. Les accions útils per anar assolint l'objectiu volen **precaució i molta preparació**. Cal posar l'energia en enfocar bé certes campanyes.

Les campanyes tenen un principi i un final, però **no es pot posar termini en aconseguir l'objectiu final** perquè genera frustració. No és aconsellable.

És evident que de motius per desobeir en podem tenir moltíssims, però **segurament caldrà escollir**. Caldrà planificar i pensar què convé més. Mesurar forces i decidir què tirar endavant, com, quan, que hi hagi ressò i que hi hagi molta gent que s'hi sumi. Tot pot ser útil o inútil, oportú o no oportú, segons les circumstàncies i el valor que volem donar-li. També **cal estar atents i saber aprofitar oportunitats**. *Per exemple: la mort de Franco i el canvi de règim va afavorir la causa dels insubmisos i els objectors de consciència.*

Cal una **estratègia comú**, però és exitós que la gent s'apoderi i faci **propostes des de diferents iniciatives que poden conviure, coordinades de baix a dalt**. *Un dels aprenentatges de l'estratègia d'insubmissió és que tot es va coordinar de baix a dalt des de diferents estratègies que conviuen: món anarquista, món més polititzat (extrema esquerra) i món de la cultura de la pau o la noviolència.*

També cal **formar-nos, preparar-nos i entrenar-nos** per prendre accions de lluita no violenta. Donar un cop d'ull als decàlegs d'En Peu de Pau: <http://www.enpeudepau.org/formacio/>

Cal combinar el coneixement legal i la creativitat de la seva interpretació.

Gestió emocional. En la lluita no violenta "l'arma" som nosaltres, les nostres circumstàncies, la nostra seguretat, les nostres emocions, les nostres pors, Gran part de la fa formació de la lluita no violenta té a veure amb la gestió del nostre interior.

Cal treballar estratègies per vèncer la por. Formar-se, preparar-se i entrenar-se per afrontar la repressió que vindrà, que precisament persegueix que ens tirem enrere. Seria un camí molt equivocat pensar que segons quina repressió ens pugui venir, ens retirarem. **No canviarem l'estratègia per evitar la repressió sinó per combatre-la millor**. Per sostenir millor el què estàvem defensant.

L'estratègia conjunta de desobediència massiva i organitzada és la millor confrontació i la millor manera d'equiparar i combatre la força de l'opressor. Quan la confrontació és individual i/o no se'n saben ni es poden assumir les conseqüències, la repressió pot ser brutal i difícilment combatible. *Com a exemple d'èxit tindríem l'1 d'octubre, o la desobediència massiva dels alcaldes i alcaldesses. No ens han pogut posar a tots/es a la presó.*

És molt important tenir en compte que la desobediència és una decisió molt personal. Ha de ser sempre voluntària i lliure, i no entrar en judicis ni comparacions de compromís.

És important compartir riscos: caixes de solidaritat per a tothom, suport psicosocial, reconeixement de les persones que se la juguen (mèrit civil), ...

4. Conseqüències de la desobediència dins l'administració pública

Abans del referèndum l'ANC Sectorial Administració Pública va encarregar un informe: [Informe jurídic sobre les possibles conseqüències en l'àmbit penal de l'actuació dels funcionaris durant el procés cap a la independència](#), i va anar a fer xerrades al respecte per tot Catalunya. Tenint en compte que el referèndum estava despenalitzat, van analitzar els delictes de rebel·lió, sedició, desobediència i malversació. Conclusions de l'informe:

- Malversació: pot haver-n'hi si s'utilitzen diners públics. Conseqüències concretes.
- Desobediència: s'intuïa que caldria desobeir el TC. Conseqüències concretes
- Rebutjaven de totes maneres la rebel·lió i de sedició.

Si que es pensava que algú iniciaria diligències per rebel·lió i sedició, però es confiava que el TS era “seriós” i que amb la jurisprudència que hi havia sobre el concepte de rebel·lió i sedició (poca, però n'hi havia) no progressaria. Però **el TS i el TC han variat el criteri d'interpretació i justifiquen el què és injustificable**. Es confiava amb la separació de poders i la independència dels jutges, però ara sabem que l'Estat, a través dels jutges, de la guàrdia civil, de la policia, i dels propis òrgans de l'estat, és capaç de saltar-se la llei, reinterpretar-la, i aconseguir l'objectiu final i és **que no es posi en perill la integritat de l'estat espanyol**.

Si s'escull l'estratègia de la desobediència és perquè es té un objectiu clar i ja sabem una mica més com acaba en quant a la interpretació de la norma. És per tant bàsic saber-ne les conseqüències, assumir-les i tirar endavant.

No obstant a això, tant en aquell escenari anterior a l'1 d'octubre com en el d'ara, en l'àmbit que ens trobem del funcionariat o treballadors i treballadores de les administracions públiques **es fa estrany pensar en afectacions al personal de base**. Les afectacions serien més aviat en l'àmbit polític o a escales de gran comandament de les administracions.

Començant pel **dret fonamental de la llibertat d'expressió**, els i les treballadores públics poden portar **llaços grocs**, o liles, així com poden vestir com vulguin, mentre això no afecti la seva funció de servidor/a públic/a.

Les institucions tampoc no tenen perquè ser neutrals, i han de poder manifestar posicions com “volem acollir”, condemna de la violència de gènere, lluita contra el canvi climàtic, solidaritat, llaços grocs, llaços liles,

Un funcionari interí i un funcionari de carrera haurien de tenir el mateix tractament. Hi ha una constant jurisprudència tant del TS com del Tribunal de Justícia de la Unió Europea (TJUE) d'equiparar cada cop més ambdues tipologies. I a més, a l'estat espanyol l'interinatge de llarga durada l'ha provocat la norma.

Costa fer-se a la idea d'una actuació de desobediència greu o molt greu d'un/a treballador/a de base que pugui comportar conseqüències. Però si imaginem que es dona el supòsit, en l'article 119 del [DECRET LEGISLATIU 1/1997, de 31 d'octubre, pel qual s'aprova la refosa en un Text únic dels preceptes de determinats textos legals vigents a Catalunya en matèria de funció pública](#), una possible sanció per una infracció greu o molt greu pot impossibilitar, per un període màxim de tres anys, l'obtenció d'un nou càrrec de comandament o d'un nou interinatge, respectivament, **en l'Administració de la Generalitat**. La sanció de separació del servei requereix en tots els casos l'informe previ de la Comissió Tècnica de la Funció Pública.

Expedients disciplinaris. El procediment per determinar la responsabilitat disciplinària i la imposició de sancions, si escauen, s'ha d'establir per reglament, el qual ha de garantir els principis de legalitat, contradicció, audiència, presumpció d'innocència i proporcionalitat i que es doni compte dels expedients disciplinaris als òrgans de representació col·lectiva. Hi ha normativa específica de cada administració. Ha de garantir en tots els casos l'audiència prèvia a l'interessat.

Cal saber que no tots els òrgans tenen capacitat i competència per iniciar un expedient disciplinari. Als ajuntament són alcaldes/alcaldesses o regidors/es delegats/ades per l'alcaldia. A la Generalitat, en el cas de faltes greus, el secretari general del departament. En el cas de faltes molt greus, el titular del departament. Se sol delegar als i les directors/es generals.

En cas de **denúncia d'un/a ciutadà/ana o d'un/a company/a**, aquesta no seria la que iniciaria l'expedient disciplinari. Cal que arribi a l'òrgan competent, i que aquest decideixi iniciar, o no, el procediment d'ofici. El/la denunciante no té capacitat de reacció administrativa.

Costa imaginar que els actuals superiors jeràrquics competents als ajuntaments i la Generalitat puguin generar expedients disciplinaris en aquest sentit. No s'acostumen a fer.

5. I davant d'un nou 155 o qualsevol escenari repressiu dins la institució?

Amb l'**escenari d'una nova aplicació de l'article 155 de la CE** cal pensar que el o la ministre/a no fa de conseller/a, i que els directors/es generals, als que no va afectar el 155 l'altra vegada, seguirien tenint les competències d'iniciar aquests expedients disciplinaris.

En aquest escenari del 155, o en qualsevol altre escenari advers, un/a treballador/a públic/a es pot trobar amb una ordre, instrucció que atempti contra allò que emana de la voluntat popular (voluntat del Parlament de Catalunya) o que altera l'ordenament jurídic. Primer caldrà assegurar que qui ens dona l'ordre és realment un/a superior i que té les competències per donar aquesta ordre. Si és que sí, **desobeir una ordre directa d'un/a superior està previst com a infracció**. Si al·leguem que l'ordre donada és contrària a la norma i podem aplicar un criteri d'interpretació, no seria desobediència, i per tant no hi hauria infracció, almenys de moment. Caldria demanar per escrit l'ordre i iniciar un procediment administratiu, fent un recurs d'alçada al superior jeràrquic del superior jeràrquic, i estirar tot el recorregut que ens ofereix la [Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques](#). I anar fins al final i decidir si acabes obeint, en cas que se't segueixi donant la mateixa ordre, o assumeixes la sanció.

Des de la fila 0 s'han llençat preguntes que ens han fet reflexionar sobre quina hauria de ser la reacció a la Generalitat amb una possible, i provable (diuen), aplicació de l'article 155 de la CE. Tot i que aquest article no habilita a cessar consellers, ni càrrecs, ho van fer. Però en aquell moment es va decidir preservar el servei públic amb l'excusa que venien eleccions, i el gruix del 155 no va afectar de manera directa a la ciutadania

Amb una nova aplicació de l'article 155, **és lícit i pertinent que tot el vèrtex directiu romanguí?** O seria més pertinent que el president de la Generalitat i/o aquells/es que tinguin la competència per fer-ho cessin tots els alts càrrecs i **entreguin el vèrtex directiu a l'ocupador?**

Hem de permetre que la Generalitat de Catalunya ocupada funcioni igual que la Generalitat autònoma?

El 155 només s'aplica a la Generalitat de Catalunya, on som 200.000 persones que hi treballem. Més enllà que algú ens digui què podem fer o deixar de fer (siguin els partits polítics, les associacions civils,) la nostra pròpia força és important. I també cal sumar les 100.000 persones que treballen a les universitats públiques i al món local. Se sentiran interpel·lats perquè algun dia ens usurparan les institucions. Si som el reflex de la societat, i el 49-50% de la societat estem convençuts que la sobirania està per damunt de tot, està clar que com ciutadans/es i treballadors/es públics/ques cal que ens plantejem què caldrà fer

No hauríem de tornar a permetre la cooperació dels càrrecs directius de la nostra empresa.

Cal ser proactius i preparar-nos pel 155. No esperem que algú ens doni una ordre o ens digui què hem de fer. És la base qui ha d'actuar.

I també cal que l'**assemblea de càrrecs electes** es posin a pensar com actuaran davant un possible 155. De la mateixa manera que cal preparar-se millor per com aplicar una doble legalitat, i que no passi com l'endemà de l'1 d'octubre, que els alcaldes i alcaldesses no sabien com aplicar-ho.

Des de sota hem de començar a pensar-hi, i preparar i teixir estratègies. Propostes de desobediència, no cooperació, ...

Estem en moment de regressió de drets. Cal una lluita molt proactiva i molt organitzada per defensar i conquerir drets.

6. Com construïm República?

5è element de l'estratègia no violenta: crear alternatives o exercir sobirania: *Si no t'agrada el món que tens, construeix-lo. No esperis a que un dia arribi.*

Ens preguntàvem si els empleats i empleades públics/ques teníem alguna cosa a dir o fer en la construcció d'una nova administració.

Una cosa que ens falta en general és **posar més èmfasi en aquesta República que estem defensant**. Quins són els valors?. No va només de sumar més gent i canviar de bandera. Va d'una manera de fer, d'uns drets, d'unes llibertats, de tota una cultura política. Potser fa falta més pedagogia. De més explicitació d'aquesta defensa del què volem.

La mentalitat de la major part dels nostres funcionaris, dels nostres jutges, dels nostres empresaris, d'una part important del nostre teixit social, és una **mentalitat fonamentada en una forma de ser que ens ha imposat l'estat espanyol**. Si demà tinguéssim la República i no ens hem preparat per aquest canvi en tots els sentits (estratègics, tecnològics, mediambientals, jurídics, ...) ens trobarem amb més del mateix !!.

Cal plantejar-nos i treballar per canviar la forma de fer les lleis, la forma d'entendre les lleis, la forma d'aplicar les lleis, la forma d'interpretar les lleis. Replantejar-nos el nostre sistema administratiu i jurídic en general, a banda del nostre sistema productiu, tecnològic, ...

Cal preparar-nos. Invertir més temps en preparar tot això. **Ser ciutadans/es i treballadors/es republicans/es més enllà de l'estructura política**. Exercici de les nostres capacitats.

Cada organització, a part de fer el què fem i protegir-nos de la tempesta, cal que dediquem una part dels recursos (energia, gent, diners, ...) a construir amb intel·ligència, estratègia, planificació, organització, innovació, creativitat, ... i ser capaços també d'afrontar i assumir riscos diferents,

Cal el pensament lateral. Buscar camins alternatius que no estem acostumats a utilitzar. Està lligat a la creativitat i la imaginació. La norma espanyola no es pot canviar i tampoc ens porta a l'objectiu de la República. Fer canvis en el marc mental ens farà caminar.

Des de la fila 0 ens han fet veure que **el canvi climàtic se'ns presenta com una oportunitat d'or**. Tenim una oportunitat de treballar per fer diferent i assolir aquesta capacitat de lluitar contra el canvi climàtic, que bàsicament ens demana un canvi de comportament. Tenim una tecnologia (**transformació digital, noves tecnologies**) per la qual aposta la Generalitat de Catalunya, i tenim un marc normatiu europeu que ens obliga a comportar-nos diferent. Tenim l'oportunitat de dotar-nos de la capacitat d'organització i estratègia col·lectiva per assolir una finalitat que ens permeti ser la Catalunya distribuïda, sostenible, i sense dependències.

Diuen **“L’estat espanyol no permet les comunitats ciutadanes d’energia”**. Oblidem i ignorem l’oportunitat de mirar que el marc normatiu va més enllà d’aquest estat espanyol reactiu i repressiu. Tenim l’oportunitat de regenerar-nos, perseguint aquest objectiu que no té res a veure amb l’estat espanyol.

En aquest sentit, des de fila 0 ens fan l’observació que el famós [Reial Decret-Llei 14/2019, de 31 d'octubre, pel qual s'adopten mesures urgents per raó de seguretat pública en matèria d'administració digital, contractació del sector públic i telecomunicacions](#) no ens ha de fer cap por perquè està fet pensant en identitat administrativa. A Catalunya estem en una “altra pantalla” i pensem i treballem en les identitats digitals, que doten a la ciutadania de la capacitat de ser gestora de les seves dades. El marc digital permet molt de “baix a dalt”.

Tenim moltes coses a aprendre, estudiar, dedicar, ...

7. Reflexió final

L’actitud bàsica de la gent interessada en construir República i protegir-se del 155 o altres formes repressives és **saber distingir l’obediència de la desobediència**.

Ser molt més obedients al marc legal de la voluntat popular del Parlament de Catalunya . De les seves lleis per fer allò que ja tenim capacitat per fer i no estem fent. Imaginar-nos que ja som una funció pública republicana. Marquem-nos l’objectiu de l’excel·lència al servei públic a la ciutadania, i no aturar res per molta repressió que hi hagi.

En canvi, desobediència a tota aquella ordre, instrucció, gestió ... que ens arriba i que creiem que es contraria a la voluntat popular: “braços caiguts”. Sota el calaix, endarrerir, al·legacions, ...

Si no podem canviar el marc legislatiu, apurem-lo al màxim i interpretem-lo al màxim al servei de la ciutadania. Bloquejant i boicotejant al màxim sense perjudicar la ciutadania.

Frase final

La moderadora ha acabat l’acte amb una frase de l’empresari i escriptor Jack Welch:

“L’administració tracta sobre la gestió del curt termini, mentre es desenvolupen plans a llarg termini”.

És a dir, l’objectiu o objectius del dia a dia ens han de portar a projectes més llunyans i ambiciosos.

Vídeo de la Taula Rodona: <http://ves.cat/erka>

Girona, desembre 2019

#AdmPerRepública

De la repressió a la República, entre la legitimitat i la legalitat

Auditori Josep Irla (Edifici Generalitat Girona)
4 de desembre de 2019, 17h

Ponents:

- Joan Anton Font** *Secretari General de l'Ajuntament de Tarragona. Doctor en Dret*
- Martí Olivella** *Del primer grup d'objectors de consciència al servei militar (1975-1977) i promotor lluitanoviolenta*
- Dolors Sabater** *Professora, activista social i cultural, i exalcaldessa de Badalona*

Modera:

- Magda Gregori** *periodista i politòloga*

Fila 0:

- Josep Ma Aguirre** *Doctor. Prof. a la UdG. Àrea Coneixement: Dret Administratiu. Col·laborador docent a la UOC. Membre del Col·lectiu Praga*
- Marta Alsina** *Advocada del Col·legi d'Advocats de Girona. Imputada per ser membre de la sindicatura electoral pel referèndum 1 oct*
- Marco Aparicio** *Doctor. Prof. a la UdG. Àrea Coneixement: Dret Constitucional. Col·labora en organitzacions defensa dels Drets Humans*
- Mingo Berrio** *Membre del Consell Local per la República d'Amer, impulsor dels Consells Locals per la República*
- Albert Carreras** *Advocat. President de l'Associació Voluntaris pel Dret Defensa Girona*
- Gemma Domènech** *Assessora en Regulació i Polítiques Públiques de les TIC, del Centre de Telecomunicacions i Tecnologies de la Informació*
- Mariona Illamola** *Doctora. Prof. a la UdG. Àrea de Coneixement: Dret Internacional Públic i Relacions Internacionals*
- Josep Ramon Morera** *Coordinador ANC - Sectorial Administració Pública i servidor públic a la Generalitat de Catalunya*
- Assumpta Rodeja** *Cap del Servei de Règim Interior. Delegació del Govern de la Generalitat de Catalunya a Girona*
- Karim Sabni El Garraf** *Tècnic d'acompanyament a la inserció, portaveu de Girona Acull, i membre de la COF (coordinadora Obriem Fronteres)*
- Joan Vergés** *Doctor. Prof. a la UdG. Àrea de Coneixement: Filosofia Moral i Política. Consultor d'Humanitats a la UOC*

Aforament limitat ⚠

Organitza:

Amb el suport de:

ANC-Sectorial Adm Pública
IAC
Intersindical-CSC
ADICs en xarxa

Voluntaris Dret Defensa Girona
Consell Local per la República d'Amer
Sanitaris per la República
Òmnium Gironès
ANC-Girona